

2009 m. Gegužė

Gulinyš

Nr. 23

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

...Būsit 12-okai ir suprasit, verksit palikdami mokyklą, draugus, mokytojus, prisiminimus....

Graži mintis, o kartu ir grynų gryniausia tiesa. Tai – žodžiai, kuriuos parašė dvyliktokas viename iš internetinių forumų.

Ne veltui aš pradėjau straipsnį būtent šia citata. Jums, mielieji, tai skamba banaliai, nuvalkiotai ir net juokingai, kadangi ilgesingai sekat kalendorių ir kiekvieną dieną svajojat apie vasaros atostogas, kiekvienas jūsų rytais murma, kad reikia eiti į mokyklą. Aš jus suprantu, kažkada taip buvo ir mums. Kažkada... Tačiau šiandien mes, abiturientai, taip nenorime skubėti gyventi, o reikia... Klausiate kodėl? Paprasta, norime dar tiek daug suspėti, tiek daug nuveikti ir, galų gale, pabūti kartu su klasės draugais. Mes su nerimu vartome savo šimto dienų kalendorių, kuris sulig kiekviena diena darosi vis plonesnis. Mes jaudinamės, nes liko tiek nedaug iki didžiųjų išbandymų – egzaminų. Kai rugsėjo 1 – osios rytą žengėme pro didžiąsias mokyklos duris, spaudėme spurdančias pirmokų rankas, gegužės 15 – ają bus atvirksčiai – paskutinį kartą eisime tais koridoriais, kurie mena apie tai, kaip mes suaugome, kaip virtome tikrais žmonėmis, čia suradome draugus, patyrėme pirmąją meilę, pykomės, krėtėme išdaigas... Neryžtingai išeisime girdėdami skambutį. Skambutį, kuris kviesdavo valgyti. Skambutį, kuris gelbėdavo nuo atsakinėjimo ar dvejeta. Skambutį, kuris padovanodavo keletą minučių su draugais. Skambutį, kuris blogiukams skirdavo cigaretės dūmą už kampo, o „krapštukams“ laiko pasikartoti kitą pamoką.

Kiek minčių. Kiek klausimų aplink mus...
Ir visa tai vieno vakaro metu. „Šimtadienis“.

Tai vakaras, kai iš naujo išgyvenome visus savo gyvenimo metus. Graudulio ir tiek naivių prisiminimų padovanotos valandos. Tėvai, pirmieji ir visi kiti brangūs mūsų mokytojai, auklėtojai, vienuoliktokai, kurie ir padovanojo mums šią šventę. Gražų, visam gyvenimui prisiminimą. *Mes buvom „super herojai“... Laikinai nemirtingi. Bent trumpam sustabdėme laiką!* Visi žavūs, pasipuošę ir dievinantys savo klasę. Tiek gerumo! Tiek daug gražių nuotraukų ir tiek daug šiltų emocijų, kurios vis dar kirba mūsų paširdžiuose. Šimtadienis – tai proga susigriebti ir įvertinti turimą laiką. Šimtas dienų – tai mažas laiko tarpas tiems, kurie turi tiek daug ką nuveikti.

Mielieji, kaip norėčiau dar pasilikti čia, *mokykloje*. Norisi susigražinti dar bent vienus metus, kad suspėčiau ten, kur nebuvau, kad padaryčiau tai, ko kažkada norėjau, bet nediršau.

O dabar tegaliu tik visiems ištarti daug gražių žodžių. Norėčiau daug kam padėkoti. Patarti, kad vertintumėte mokykloje pažintus žmones. Dvyliktoko dalia – *išbandymai*. Sparnų kedenimas. Mes, 65 laida, jau kedename savo plunksnes.

Neužmirškim, kad *ir žvaigždės kartais krenta...* Branginkim draugus, kol dar turime laiko. Neskubėkim gyventi. Netrypkim akimirų, kurias galėtume paversti pačiais gražiausiais prisiminimais. Mokykla yra pats didžiausias turtas, ji padovanoja mums draugus, patirtį, ji mus užaugina.

Sėkmės visiems, mielieji!

Redaktorė

Pradžių pradžia LMP

Tikriausiai jau seniausiai esate užmiršę, šurmulį ir kalbas keliančius rinkimus. Bene populiariausi iš jų – gimnazijos ir Lietuvos mokinių parlamento (toliau LMP). Mūsų prezidentas yra Edvinas Jauneika, na o Lietuvos mokinių parlamente mūsų dzūkiškam kraštui atstovauju aš. Matyt, tik dabar atsitokėjau, kad patekau. Darbai pradėti. Ir numanau, kad tiek aš, tiek gimnazijos prezidentas jau įnikome į savo pareigas, supratome praktiškai, kokia atsakomybė ant mūsų pečių. Šį kartą būsiu dėmesio auka, kadangi kalbėsiu vien apie save, ir vien apie LMP... Mano dalyvavimas LMP'o rinkimuose, tiesą pasakius, man pačiai nebuvo netikėtas, tačiau žinodama, kad dalyvavau ir prezidento rinkimuose, bijojau, jog sulauksiu neigiamos reakcijos. Tačiau... Turiu pasinaudoti proga ir tarti AČIŪ, Jums brangieji, už pasitikėjimą. Tikiuosi, dar kol kas Jūsų nenuvyliau, todėl pasistengsiu nupasakoti, kaip man praėjo pirmoji sesija, kokie išpūdžiai, o galbūt kažkas užmynė ir ant širdelės.

„Kuo giliau į mišką, tuo daugiau medžių”

Gruodžio 16 – 19 d., Druskininkai. Čia prasidėjo „tai“. Mano džiaugsmas ir skausmas, pirmosios baimės. Su jomis susidūriau vos tik pamačiau, kokie susirinko žmonės. Aš juk nieko nepažinojau, o regis, kai atvykau į registratūrą, visi buvo susiskirstę grupelėmis. Nepuoliau susipažinti, taip nedrašu. Turėjau vilties, kad man paskirs kambarį su mielu žmogučiu. Vienai būti tikrai nesinorėjo, bet vos atrakinus savo kambario duris išvydau vienvietį kambariuką ir mano viltys su kuo nors greičiau susipažinti kaip mat išblėso.

Viena? O ne! O laikas parodė, kad toks gyvenimas visiškai vienai vienam kambariui yra tikras gėris. Dvi dienas truko mokymai. Būdavo tokių akimirku, kada pagaudavau save susimąsčiusią, jog kitiems jau ir pamokos baigėsi, o mes čia sėdim ir sprendžiam mokinių problemas, viską darom, kad kuo daugiau prikimštumėme į savo žalias galveles. Protinis darbas iki vėlyvo vakaro išvargina. Bet čia nebuvo dejonių: „mes norim namo”, „pralesim „Simpsonų” seriją” ir pan. Čia atlyginimo nemoka, tačiau suprantame, kad patys galime

bent kažiek pagerinti Lietuvos mokinių gyvenimą mokykloje, kad kiek norėsime paimti iš parlamento, tiek ir turėsime. Tai ir atsakomybė. Daugiau atsakomybės. Juk pasisakome visų jaunuolių, lankančių mokyklas, vardu. Tai jau supratome bene primąją dieną. Mokymai – ne pilstymas iš tuščio į kiaurą.

Buvome supažindinti su IV parlamento nuveiktais darbais, parašytomis rezoliucijomis, viešaisiais laiškais, pozicijomis. Rinkome etikos komisiją, rengėmės tolimesniam žingsniui – komitetų susiskirstymui. Ką jau kalbėti apie teorinių žinių gausą. Tikrai dabar visko neprisiminčiau. Man bene labiausiai patiko skaidrės apie žmonių skirstymą, subkultūras, kodėl šiuolaikinei visuomenei trūksta tolerancijos. Pačių problemos šaknų suradimas yra sunkus darbas, o jų pakeitimas ar pašalinimas dar gilesnis procesas. Kaip sakoma: „Kuo giliau į mišką, tuo daugiau medžių”. Taigi taip ir čia.

Socialinių reikalų komitetas sprendė problemas Birštone

LMP Susirinkę aktyvistai, galbūt ir darboholikai, kuriems neužtenka mokyklos arba ji negali suteikti to, ką galima nuveikti čia. Kiekvienas į parlamentą atėjo su savo vizija. Jas galima įgyvendinti, bet didesnė galimybė yra pasirinkus labiausiai tau ir tavo „skaudžiausiomis” temomis besidominantį komitetą. Jų yra septyni. Pasirinkau SRK – socialinių reikalų komitetą, nes į jį sutelpa bene visos problemos, ir tai parodo, kad šiame komitete yra tikrai ką veikti. O metai dveji. Pasirinkau ir galiu pasakyti, kad čia kiekvienas stuksena kitam, kad va, tu jau apsileidai, ir į darbą komitete neįsitrauki. Mano komitetas organizavo susitikimą Birštone, atvažiavome iš įvairių Lietuvos kampelių, nes internetu nepavyko išspręsti problemos dėl nežymaus intelekto turinčių vaikų integravimo į bendrojo lavinimo mokyklas. Pabrėšiu, kad tai ne vien darbas komitetuose, bet dar ir regionuose. Parlamento pirmininkas, kurį išrenkame demokratiniu būdu, prižiūri, kaip vyksta darbas parlamente. Jis turi žinoti, kokia viso parlamento nuomonė dėl „tokių ir tokių”

problemų. Simonas Stankus yra parlamento pirmininkas. Jam priklauso dar du pavaduotojai. Kiekvienas komitetas taip pat turi pirmininką ir pavaduotoją. Tokia sistema ir regionuose.

Turi būti švarus it drobė – ne tik sesijos metu

Antroji sesija vyko balandžio mėnesį Vilniuje. Kartu dalyvavome ir seminare dėl Europos parlamento rinkimų. Tiesą pasakius, visa ši Europos Sąjungos politika mane sudomino. Įsitraukus pradėdi mąstyti, kad politikoje svarbiausia vaidmenį lemiamame mes patys, tiksliau tai, ką išsirenkame. Seminaro metu susipažinome, kas yra Europos parlamentas ir ką jis veikia, diskutavome grupelėmis, įsitraukėme į projektą ir jo reklamavimą mūsų gyvenamojoje aplinkoje. Seminarui pasibaigus įnikome į kitą darbą – Lietuvos mokinių parlamento sesiją. Jos metu mokėmės rašyti oficialius elektroninius laiškus, analizuoti problemas, dirbome komitetuose, regionuose, parlamento valdyba darbavosi iki 4 ryto. Nors ryte sunkiai kėlėmės, tačiau variklis dirbti buvo tas, kad greičiau važiuosime į namus, juk buvome jau ganėtinai pavargę ir pasiilgę namų. Priėmę visus sprendimus, kai ką dar palikę taisyti ir svarstyti dar kartą, sesiją džiaugsmingai pabaigėme.

Reikia nuolat judėti į priekį, logiškai mąstyti ir patiems problemų nekurti. Gerinti Lietuvos mokinių parlamento įvaizdį, juk mokiniai – žmonės. Gali klaidų padaryti, bet ne tokių, mano mielas, kad prisigersi, kaip kiekvieną penktadienį. Sesija – neparūksys. Turi būt švarus it drobė, ir ne tik sesijos metu. Už tokius dalykus gali išspirt lauk negrįžtamai. Apibendrindama galiu pasakyti, kad kompiuteris ir internetas tapo neatskiriami gyvenimo palydovai, o pasyvumas čia labiausiai nemėgstamas. Lietuvos mokinių parlamentas yra įdomus tada, kai juo pradėdi domėtis, suprasti, kad jis turi įtaką ir balsą atstovaujant mokiniams, kirtiškai mąstyti čia būtina, į neargumentuotą nuomonę dėmesio niekas nekreipia. Nesame suaugę, tačiau ir nežaidžiame su siūlų kamuoliuku.

Nėra baugesnės bausmės, už nenaudingą, vilties neteikiantį triūsą

Ištis, kas gali būti blogiau – dirbi, ir galop suvoki, kad tavo darbas nieko nevertas ir visiškai nenaudingas. Deja, šiais laikais dažnai taip ir atsitinka. Pradžioje, kai jaunas žmogus dirba, jis nemato nieko kito, kaip tik darbą, neturi laisvo laiko, negali nė trupučio pailsėti. Žinoma, jis mąsto apie nuostabią ateitį, kurią susikurs dirbdamas, stengiasi, svajoja. Ir tada, kai atrodo, kad triūsą pabaiga visai čia pat, sužino, jog jį atleids iš darbo, ir supranta, kaip viso gyvenimo pastangos nuėjo perniek, o viltys, ir svajonės sudužo į šipulius. Čia dar nieko, žmogus bent jau turi galimybę pradėti viską iš naujo, tačiau kai sunki liga pasiglemžia gyvybę, kas tada? Viskas. Ten niekam nebus svarbu, nei kiek uždirbai, nei kokia buvo tavo padėtis visuomenėje. Tačiau įsivaizduokime, kad žmogus dėl kenksmingų darbo sąlygų suserga sunkia liga, o tam, kad išgytų, išsikvoja visas savo gyvenimo santaupas, kurios buvo skirtos svajonėms įgyvendinti. Tada jam vėl reikia viską pradėti „nuo nulio“.

Visa tai primena antikinio herojaus Sizifo mitą. Dievai nubaudę Sizifą žinojo, kad nėra baugesnės bausmės už nenaudingą, vilties

neteikiantį triūsą. Todėl už nepaklusnumą jiems Sizifas požemiuose turi į aukštą kalną užritinti didelį uolos gabalą, ir tada, kai atrodo, kad viršūnė jau netoli, akmuo išslysta ir nurieda žemyn, vargšas Sizifas turi pradėti savo tuščią darbą iš naujo. Taip jam lemta kankintis amžinai. Argi ne tokia pati situacija? Pripažinkite – ji identiška mūsų laikų rutinos jūroje skęstančio žmogaus vargams ir kančioms.

Tačiau labai įdomus katastrofų literatūros rašytojo A. Kamiu požiūris į minėtą mitą. Sizifas jį domina būtent tuo metu, kai akmuo užritinamas ir tuoj vėl nuriedės, kai herojus sąmoningai suvokia savo beviltišką padėtį. Dėl to mitas yra tragiškas, tačiau kartu ir herojiškas, nes Sizifas nepasiduoda ir toliau kantriai ritina akmenį. Taigi, taip ir žmogus randa išeitį iš beviltiškiausios padėties. Kovos dėl atokvėpio viršūnėje, dėl akimirksnio užtenka žmogaus širdžiai užpildyti. Todėl tas beprasmiškas darbas toks nebus, jei pažvelgsime į jį taip, kaip pažvelgė A. Kamiu. Paskutinis jo esė apie Sizifą sakiny: „Reikia įsivaizduoti Sizifą laimingą“. Aišku, absurdiška risti akmenį, kuris tuoj vėl nuriedės, tačiau prasminga vien dėl tos laimės akimirkos, kurią patirsi viršūnėje. Atsisakęs risti ir likęs kalno papėdėje, Sizifas išvengtų absurdo, tačiau prarastų akimirksnį laimės, kurią patiria viršūnėje. Vadinasi, ir žmogus, jei nesiektų savo tikslo, nesistengtų, jis liktų papėdėje ramiai laukdamas kažko, ko niekada nebus, tačiau prarastų galimybę patirti laimę, kai pasiekia tą išsvajotą tikslą.

Pasitelkus tokį požiūrį, teiginys apie nenaudingą triūsą savaime netenka prasmės. Visų pirma, tai bet koks triūsas yra naudingas vien dėl laimės kruopelytės, kurią gauni jį atlikdamas. Ir tai tampa ne bausme, o dovana, kuri padeda bet kuriam iš mūsų rasti laimę šiame absurdo pilname pasaulyje.

Ieva Šidlauskaitė, IV a g kl.

P.s. Net ir egzaminų sesijos metu? ©

Žmogus paverstas daiktu, kurio norų ir pažiūrų niekas nepaiso

Šiuo metu Lietuvoje tvyro tikrų tikriausias chaosas. Žmonės kasdien vis labiau verčiami susiveržti diržus, įvedant naujus mokesčius ar tiesiog dar labiau padidinant senuosius. Panašu, jog greitai žmonės bus priversti visai nevalgyti, kad išgalėtų sumokėti mokesčius. Gali būti, kad tuoj Lietuvoje prasidės visuotinis badas arba neregėto masto emigracija į svečias šalis, kur net ekonominei krizei slegiant, užsienio valstybių valdžios stengiasi savo gyventojams palengvinti sunkias gyvenimo sąlygas (nedidina būtinųjų produktų kainų, žmonių neatleidžia iš darbo, o tik apriboja darbo dienų skaičių, kad būtų už ką mokėti minimalų atlyginimą, kurio užtenka pragyvenimui).

Tačiau Lietuvoje viskas atvirkščiai. Žmonės kaip lėlytės, kurioms nuolat kartojama per visas informacines laidas, jog tikroji krizė dar neprasidėjo, patys blogiausi laikai dar tik artėja! Kiekvieną dieną televizija rodo laidas apie tautiečius, kurie dėl kvailų įstatymų priversti kraustytis į gatvę, mat valstybei savi piliečiai nerūpi. Būsimieji bei esami studentai baigia pražilti, nes iki šiol neaišku, kas laukia rudenį. Įdomu, ar dar atsiras žmonių, kurie išgalės sau leisti tokią prabangą, kaip aukštasis išsilavinimas?

Kad ir kaip baugu darosi žvelgiant tokiai tiesai į akis, bet mes, lietuviai, esame prie to pripratę. Lietuva nuo sovietinės okupacijos metų yra tarytum žaisliukas, kuriuo nuolat manipuliuoja valstybės valdžia. Štai R. Granausko apysakoje „Gyvenimas po klevu“ smulkiai aprašoma viename Lietuvos vienkiemyje gyvenusiujų tragedija. Sovietai griovė žemdirbių namus, kurie buvo prilyginami gyvenimui, o pačius gyventojus perkeldavo į gyvenvietes bei versdavo dirbti kolūkiuose. Vienintelei senolei – Monikai Kairienei, pagrindinei apysakos herojei, dėl to, kad ji per sena ir nenaudinga, buvo leista pasilikti savo namuose gyventi po klevu. Toli nuo gyvenvietės, kaimynų, draugės, parduotuvės ir net, galima sakyti, civilizacijos. Tačiau ji jautėsi gyva ir laiminga, mat namų sienos įkvėpė jėgų ir noro gyventi. Tai skaudūs

išgyvenimai, žiaurus okupantų pasityčiojimas iš lietuvių tautos, kurie vienaip ar kitaip palietė kiekvieną to meto žmogų. Jie buvo paverčiami bejausmiai, neturinčiais norų ir siekių vienetais, kuriais valdžia manipuliavo. Retas teat laikė šį išbandymą. Pačios Kairienės šeima taip pat nukentėjo nuo tokios ideologijos: sūnus ir anūkas prasigėrė.

Susidaro įspūdis, jog lietuvių tautos žmonės nuolat yra priklausomi nuo valstybės valdžios, kuri per ilgus, okupuotos ar nepriklausomos Lietuvos egzistavimo laikus su žmonėmis elgiasi lyg su daiktais, kurių poreikiai pamirštami dėl valdininkų gerovės.

Monika Valeišaitė, IV b g kl.

Paaiškinimas

Aš esu Žygimantas Buržinskas. Esu budintis mokinys valgykloje. Dar neprasidėjęs trečiajai pertraukai atėjau į valgyklą su tikslu, kad nusipirkčiau valgyti ir viską suspėčiau. Virėjos nesutiko parduoti man maisto, turėjau įrodinėti, kad esu budintis mokinys. Prasidėjęs pertraukai valgyklą užplūdo pradinukai, turėjau laukti, kol jie nusipirks, ir tada pats nusipirkau valgyti. Stengiausi būti pavyzdingas mokinys, tačiau nespėjau visko suvalgyti. Nevėlavau į pamoką specialiai, tiesiog nenorėjau išmesti savo tėvų uždirbtų pinigų. Žinau, kad galima apsipirkti ir per ketvirtą pertrauką, bet būtų buvę lygiai tas pats nutikę, kas nutiko ir šiuo atveju. Į pamoką pavėlavau 10 minučių.

Atsiprašau visų, kam sutrukdžiau pamokos darbą ar kitus užsiėmimus.

Karolis Sakalauskas, III a g klasė
2009 – 02 – 19

Paaiškinimas

Kadangi šiandien aš esu budintis mokinys, turėjau budėti valgykloje tol, kol jaunimas pavalgė. Aš norėjau valgyti, man net skaudėjo pilvą. Tad žinodamas, kad pavėluosiu, nusipirkau valgyti ir pavalgiau. Taip, pavėlavau į lietuvių pamoką, nes nenorėjau sėdėti visą pamoką su skaudančiu pilvu. Tiesiog privalėjau pavalgėti, nes kitaip per pamoką nebūčiau įsisavinęs, ką mokinamės. Taigi, visa tai buvo mokslo labui.

Pavėlavęs 10 minučių sutrukdžiau pamoką, dėl to labai atsiprašau.

Redakcija neatsako už tekstų autorių kalbos kultūros klaidas

Veidu į jūrą!

Vieną ketvirtadienio popietę, kuomet baigėsi dvyliktokus kamuojančios pamokos, jie neišsiskirstė į namus. Tačiau prisikaupe geros nuotaikos, jėgų bei nusitvėrę klasės auklėtoją Alytę Katelynaitę ir lietuvių kalbos mokytoja Ritą Černiauskiene už parankių, kėlė sparnus kelionei į Vilnių. Ne šiaip sau, ne Gedimino pilį ar televizijos bokštą aplankyti, o kur kas rimčiau. Mes vykome į Vilniaus Mažąjį teatrą, į Mariaus Ivaškevičiaus spektaklį „Madagaskaras“. Ne ne, tik nemišykite ir nepamanykite, kad tai visiems gerai žinomo filmo tęsinys ar parodija. Šis spektaklis apie XX a. pirmosios pusės lietuvius, būgštaujančius, kad gali išnykti visa jų tauta, ir apie garsųjį prieškario Lietuvos geografa Kazį Pakštą, spektaklyje pervadintą gudručiu K. Pokštu, sumaniusiu mūsų šalelę perkelti į Madagaskarą.

Deja, bet jo sumanymas nepavyko... Visas siužetas kupinas meilės scenų bei juoką keliančių herojų minčių ir nuolat išnyrantį garbinamos jūros linija. Spektaklis truko 3 val. ir nepaisant to, kad sugrižome į namus tik vidurnaktį, visi buvome labai laimingi ir patenkinti šia kelione.

Išduosiu paslaptį, mes, dvyliktokai, ir vėl norėtume į teatrą. Turbūt susirgome teatro dievinimo liga!

Rasa Vilkauskaitė, IV b g kl.

P.s. Deja deja, antrąsyk jiems nebuvo lemta aplankyti teatro, mat buvo visokių kliūčių...

Skaityk mane visas penkias dienas ,
 Atverk akis, išžiūrėk į didelį pasaulį,
 Naktim ilsėkis ir miegok,
 Duris atverk, palik neužrakintas
 Raudono miško vidury...
 Atsidarys minčių skrynelė.
 Geriau tu neik į ją,
 Erškėtrožėm užtvertas kelias
 Miške, it pasakų delne,
 Baisu ir koją ten įkelt,
 Ir aš ten eiti negaliu
 Cituodama kiekvieną Škėmos mintį...
 Kai tu liūdėsi, pasiimki ją su savim,
 Ak, taip tą knygą, kurioje yra
 Įdėtas jo kūrybos kelias.
 Tad lėki, paskubėk geriau
 Ė! Skrisk, – nespėti gali.

Sandros Gembickaitės, IV b g klasė

Neliesk jų –
 Pirmą eilutė...
 Dievui.

Nevok jų –
 Pirmas drugelis Saulei.

Nežadink jų –
 Pirmas paveikslas Žemei.

Nenešk jų –
 Pirmas lietus augalui.

Netark jų –
 Pirmas vardas žmogui.

Nesakyk jų –
 Pirmas žodis Mamai.

Neimk jų –
 Pirmas saldainis vaikui.

Netrink jų –
 Paskutinis taškas...
 Dievui.

Miglė Kalvinskaitė, I a g kl.

Laisvė. Kas ji?

Kas yra laisvė? Ar tai jausmas, kai išeini iš namų vienas ir gali daryti, ką tik geidžia tavo jauna širdis? Eiti gatve, šypsotis ir kiekvienam praeiviui sakyti: „Labas!“ , bėgti tamsiu tuneliu ir rėkti visa gerkle, daužyti senolių langus, persirengti juokingai ir juokinti praeivius – ar tai yra laisvė? O galbūt laisvė yra ištrūkti iš mamos pilvo į platųjį pasaulį ir pažvelgti, regėti mėlyną dangų, skaisčiai geltoną saulę, raudoną gėlę, pajusti, kaip ji skleidžia savo aromata, išgirsti važiuojančią mašiną ar upelio čiurlenimą – tai laisvė?

Pagaliau, ką man reiškia laisvė? Dabar svarstau ir niekaip negaliu suprasti jos tikrosios

vertės. Gal vis dėlto kiekvienas skirtingai ją supranta. Vienam tai skrydis, kitam tik žodis, trečiam galybė. Aš – laisvės vaikas, nes gimiau po kruvinojo sausio tryliktosios sekmadienio, kai Lietuva tapo LAISVA! Tą naktį visi lietuviai kovojo už laisvę, buvo vieningi, draugiški. Ėjo į mirtį, į beprasme mirtį, tačiau lietuvių kova buvo beginklė, su daina lūpose ir meile širdyje. Meile savo Tėvynei, jo Laisvei... Ėjo į mirtį ir siekė laisvės ne tik sau, savo šeimai, bet ir mums – vaikams, gimusiems jau nepriklausomoje Lietuvoje...

Laisvė – troškimas siekti, neaprepiama galybė, noras veržtis, judėti.

Monika Bieliukaitė, III b g klasė

SALUT, FRANCE

Sveiki visi, ką tik sužinojau, kad III klasės gimnazistė **Kristina Kalašnykova** pavasario atostogas praleido gana netradiciškai – ji nedrybsojo lovoj, neišvažiavo lankyti močiutės kaime, o... žavėjosi svajingąja Prancūzija! Susidomėjau ir aš, kokios patirties ji pasisėmė. Taigi..

Labas, Kristina! Pakalbėkime apie tavo atostogas. Pirmiausia, papasakok, koks tavo kelionės tikslas? Tai buvo tik poilsui skirtos dienos ar ekskursija su gidu?

Kelionę man padovanojo 18-ojo gimtadienio proga. Tai buvo pažintinė moksleivių kelionė su gidu.

O kokiame mieste gyvenai?

Vokietijoje buvome apsistoję Berlyne, o Prancūzijoje, žinoma, pačioje šalies širdyje – Paryžiuje.

Kiek dienų truko kelionė?

7 dienas.

Taigi, pakako laiko pasidairyti ne tik po Prancūziją, tiesa? Kokiose šalyse dar lankeisi?

Dar lankėmės Lenkijoje, Vokietijoje, Belgijoje (pravažiavome).

Žinau, kad keliavai autobusu, turėjai galimybę pasimėgauti gražiais vaizdais. Papasakok išpūdžius, kuriuos patyrei žvalgydamasi kelionės metu.

Vaizdų išties gal ir buvo daug, tačiau didžiąją laiko dalį autobuse mes miegojome, nes keliavome naktį.

Papasakok apie tau labiausiai įsiminusią vietą?

Labai sunku išskirti vieną vietą, nes ten viskas ĮSPŪDINGA! Kelionė buvo labai turininga. Lankėmės Santarvės, Trokadero, Bastilijos aikštėse. Taip pat turėjome galimybę pasivaikščioti Cite saloje, pamatyti didingą Notre Dame katedrą, menančią svarbiausius Prancūzijos istorijos įvykius, ir, žinoma, garsųjį Disneilendą. O kiek kvapų užuodėme kvėpalų muziejuje... Bet prisipažinsiu, išvydusi Eifelio bokštą, net aiktelėjau – jis milžiniškas, o tai, ką matome paveikslėliuose ar nuotraukose, visiškai neprilygsta jo realiam dydžiui. Nors bokštas metalo gabalas, kaip jį vadina prancūzai, bet į tą gabalą žiūri ir negali atsižiūrėti. Kažkam tas reginys kasdienybė, o kažkam stebuklas. O koks vaizdas atsiveria iš paties Eifelio viršaus, sunku žodžiais nusakyti, jauti labai malonų jausmą, kada į viską gali žvelgti iš tokio aukščio...

Tai kaipgi tas Disneilendas? Juk tai – viso pasaulio vaikų svajonė!

Disneilendas... Skamba taip stebuklingai... Nuostabūs Volto Disnėjaus pasaulis su uolėtaisiais kalnais, aukso kasyklomis, pilimis, begale atrakcionų, amerikietiškais kalneliais, pasakų veikėjais. Visa tai suteikia tau galimybę

būti pasakoje ir jausti, jog vaikystė nuo tavęs niekur negali pabėgti. Jame mes praleidome visą dieną. Galiu drąsiai pasakyti tik tiek, kad viso Disneilendo per dieną apžiūrėti neįmanoma, nes dydžio jis sulig Merkine, gal netgi didesnis. Disneilendas yra ne tik vaikų, bet ir suaugusiųjų svajonė, nes ten kiekvienas gali pasijusti vaiku.

Papasakok apie patį juokingiausią įvykį, nutikusį kelionės metu?

Oi, reikia pagalvoti... Na, daug juoko buvo, kai Luvre sugebėjome pasiklysti net tris kartus, nors ir žemėlapi turėjome☺.

Kokį išpūdį tau paliko prancūzai?

Tokį, jog būdama Prancūzijoje pati sau prisiekiau kada nors gyvenime dar kartą čia sugrįžti.

Kodėl?

Ten taip jauku, gera, grakštūs tiltai, krantinės, miesto sodai, gausybė skverų, nepakartojama ir subtili Monmartro dvasia, siauros gatvelės. Žmonės ir aplinka pasirodė labai draugiški... Norėčiau ten gyventi (žinoma, Lietuva vis tiek lieka pirmoje vietoje).

Ar nebuvo gaila, kad visas pavasario atostogas praleisi ne namuose ir negalėsi ilgiau pamiegoti ir patinginiauti?

Ne, nes tai, tikriausiai, buvo vienos iš įsimintiniausių dienų mano gyvenime, o patinginiauti ir pamiegoti visada spėsime.

O kaip sekėsi su kalba? Ar jautėsi kalbos barjeras, o galbūt kaip tik turėjai progą pademonstruoti tai, ko išmokai mokykloje? Ir kokia kalba stengeisi kalbėti? Anglų ar prancūzų?

Su kalba buvo taip, kad bendrauti teko ir angliškai (nors prancūzai tą nelabai mėgsta), ir prancūziškai. Po kelionės supratau, kad dar labiau noriu tobulinti ir plėsti savo kalbų žinias.

Tai tiek, mielieji, prancūziškų išpūdžių. Ačiū, Kristina, už pokalbį ir nuoširdžius prisiminimus.

Rasa Vitkauskaitė

Alma,

Jau seniai neberašiau Tau. Kaip laikaisi? Pasiilgau. Noras pamatyti tave vis auga kaip alkis, kurį, deja, nėra kuo numalšinti. Šiandien nenuėjau į mokyklą, tiesiog, nesijaučiau puikiai, kad galėčiau mokytis. Vakar svėriausi – tenukritę tik 10 kilogramų. O man jau eiti sunku. Bet tai man nesvarbu, juk priprantama. Aš būtinai turiu įtilpti į savo praeitų metų džinsus. Man dienos taps nebemielos, jei tebebūsiu stora kaip karvė... Atbėk rytoj pas mane ir atsinešk kartu savo fizikos uždavinius, man reikia nusirašyti. Tiesiog nėra noro juos spręsti... Bei jėgų pasikelti trimestrui.

Samanta

Sveika, Samanta,

Iš tikrųjų, nežinau, nuo ko pradėti. Tiesiog lengvai įkvėpsiu, įsijungsiu savo mėgstamą muziką, nusiraminsiu ir pradėsiu dėstyti tai, ką jau seniai Tau noriu pasakyti ar paprasčiausiai, parašysiu Tau laišką, kuris eis tiesiai iš mano širdies, ir tiksiuosi, tu jį suprasi tinkamai.

Visų pirma, tu turi problemų. Nesistenk to nuo manęs nuslėpti. Su mokslo karčiomis šaknimis dabar ir pati kovoju, o dietos, kas antros paneles problema, ir tavęs neaplenkė... Nesvarbu, jog atrodysiu, kaip pamokslininkas kunigas, bet apsimetinėti aklai nebegaliu...

Nemanyk, jog aš nieko nesuprantu, kad nematau, jog tie sunkumai yra nepakeliami, skaudūs. Bet leisk Tau padėti ir pasakyti, jog tai problemos – jeigu jos yra, yra ir sprendimai. Kitaip ir būti negali, bet... Tie sprendimai slepiasi tarsi žaisdami žaidimą su gyvenimu, taip jį paversdami visaverčiu ir tikru. Sėdėti rožiniame namely atsibostų kiekvienam, vis taip ramiai, neliejant prakaito, be pastangų, kaip senelių pensione, nors lažinuosi, ir ten įdomiau. Tad Tasai, kas mus sukūrė, to nenorėjo. Ir aišku turėtume padėkoti Jam už tai, kad kvėpuojame gyvenimu su visais jo prieskoniais, iš kurių ne visi kutena nosį egzotiškais kvapais. Papuola ir pipirų, bet organizmas juos pašalina. Gal ir

nevykęs pavyzdys, bet tiksliai apibūdinantis, jog laikas nestovi. Jis bėga, jis slenka, bet visad visad juda, nusinešdamas su savimi negrižtamai tai, kas mums be galo brangu, bet neužmiršdamas ir to, ko niekas nenorėtume net pajusti šalia savęs. Juk prisimeni, mokėmės, kad pagal kinų Jing ir Jang dėsnį gėrio ir blogio pusiausvyra išlieka niekad nenusverdama viena kitos. Ne išimtas ir mūsų gyvenimai, mūsų egzistavimas pripildytas visko su kaupu. Tik aišku, ne visi tai tinkamai įvertina, žiūrėdami pesimisto akimis. Kiek pasaulyje žmonių, gėryje išžiūrinių blogi, o blogyje – išsigelbėjimą. Tas blogis – tarsi šešėlis, kuris mums atrodo toks saugus ir viliojantis pasislėpti, tarsi stebuklingas gėrimas, kurio kiekvienas lašas toks saldus. Bet tik tada, kai nepastebime jo kainos ar išvaistome, ką dar turime. O jis, pasirodo, būna lyg kiniška prekė, nepasižyminti savo kokybe ir ilgalaikiškumu. Labai gaila – supratimas į mūsų mintis dažniausiai vėluoja, bet kartu ir labai gerai, jog jį visad lydi pamoka.

Atleisk... Šią ilgą pastraipą skyriau ne vien Tau, bet ir sau. Ir galbūt visiems. Juk sunkumai ilgam išlieka atminty, jie būna įvairūs, bet turi viena svarbią savybę – svorį, kurio negali lyginti nei su švinu, nei su koku kitu pačiu sunkiausiu žemės metalu. Ir kas sakė, jog jį nustumti nuo savęs bus lengva. Vienam stumiant tą sunkulį pakirs rankas, kitam – sužeis ir širdį. Keistos tos mano filosofijos, tiesa? Jomis baigiau aiškinti tavo problemą su mityba. Aš noriu tau padėti, paaiškinti, jog tai paprasčiausia problema, o spendimas, kaip pati matai, nuo tavęs nesislepia. Bet jį temdo noras būti tokia, kokią susikūrei savo mintyse. Ir čia nieko blogo. Ne, nieko blogo, kad turi tikslą, pagirtina, kad jo sieki... Bet dėl ko tas tikslas? Dėl kitų? Dėl savęs? Dėl „tobulosios“ visuomenės? Ne, tikslo siekimas turi būti tik dėl vieno dalyko – laimės. Bet mūsų niekas nemokė atskirti geriausią kelią link jos. Iš kur mes galime žinoti, kas teisinga, o kas ne? Juk tikslas gražus – grožis. Norint jį pasiekti reikia atsisakyti, paaukoti, iškęsti. Tik laimė tokias aukas atmeta. Jai nereikia tavo dietų knygelės, jai nereikia tavo vėmimo, ji to nenori. O kas norėtų? Pasijuskim jos vietoj.

Kaip mes žvelgtume į tokias priemones? Nepripažintume. Ir to nelaimingojo neaplankytų laimė... Greičiau, vietoj jos jis sulauktų ligos, dar daugiau problemų ir skausmo. Bet viskas mūsų rankose: mes turime jomis save suimti ir esam ne vieni, tereikia pasisukti ir išvysim šypsena, kuri šildo ir palaiko, bei rankas, kurios tvirtai spaudžia mus prie brangių žmonių.

Negalima pasiduoti. Juk tu supranti – tai geruoju nesibaigs, tu tą žinai. Puikiai žinai. Aš suprantu, jog tau be galo sunku, bet juk nieko nėra lengva. Mums pirmoje klasėje skaityti buvo sunku išmokti, bet dabar juokas ima. O jeigu būtume pasidavę, dar ir dabar dėliotume skiemenį po skiemens. Aš tave palaikau. Aš žinau, kad tu gali. Tu tai padarysi. Pirmas žingsnis juk visad sunkiausias. Bet tik reikia

save nuteikti. Tai yra, susikurti sau tikslą ir jį siekti taip atkakliai, kaip siekėi to su dietom. Aš juk matau, Tu to nori! Ir Tu tai padarysi. Siekdama tikslo nė nepastebėsi, kaip išmesi piliules, pradėsi normaliai valgyti ir geriau mokytis. Problema, kaip pati matai, niekad nevaikšto viena... O ir vienai sumažėjus gaivus pasidaro kiekvienas oro gurkšnis.

Tu žinai, jog visada turi šalia mano ranką ir petį. Bet aš nesu Tavo geriausia draugė, tai – Tu pati. Nenuvilk savęs, pasitikėk savim, pasirinkt tą kelią, kuris nėra aklinas ir tamsus, kaip ir Tavo mintys apie kūną, kuris turi būti tarsi vaškinė figūra – be energijos, be gyvybės, be gyvenimo džiaugsmo..

Alma

AŠ ANT EŽERO UŽAUGAU

Sakmė (ištrauka)

Vanduo – gyvybė.

Aš irgi išsivysčiau vandeny – tarytumei žuvis...

Buvau toks silpnas ir mažytis, dar nieko nesuvokianti būtybė.

Ar tikit, kad mane sugavo ne upely, o Netėčiui – ežere?

Ir liko ežeras lyg tikras tėčius, nors ir Netėčius?

Kaip tikrą savo vaiką, sukurtą glūdumose tamsiausiose, globojo, saugojo ir guodė jis mane...

Gulėjau supamas valtelėje – lopšy vaikystės savo,

ir migdė nendrių šlamesys – švelni lopšinė, kokią dainuot galėjo tik mylinti mama.

O kaip gražiai pritardavo jai nendrinukės tuo čiulbesiu, netilstančiu nei vakarą, nei rytą...

Žuvų pliuškenimas – lyg skambantys barškučiai...

Aš taip gulėjau sau dangum užklotas, klausiau, bangelių supamas, ir augau...

Neleisdavo man ežeras net verkt, kai buvo liūdna ir baisu.

O aš vis augau...

Ir vienąsyk išsiritau iš valtės

ir kaip žuvelė išnirau iš po žolių!
Ir atsisėdau!..

Priešais mane – banguojantis vanduo. Tai jis vis supdavo mane – aš jau tada žinojau...

Supratau, iš kur pliuškenimas tasai – mažų baltų žuvyčių!..

Mačiau smėlėtą dugną, gyvasties pilną: visur tik rausias, kapstos, slepias padarai.

Ir aš kapsčiaus – pyragėlius kepiu.

Ir taip ramu man buvo,

ir nereikėjo nieko kito,

tik būt tenai, pajaust ramybę begalinę.

Dabar sėdėdamas jau augau,

bangelės plovė mano kojas ir rankas.

Ir ritosi tolyn, kai aš suplodavau

per platų mėlyną Netėčiaus delną...

Kaip augau!

Net nepajutau, kaip sustiprėjau.

Ir atsistojau!..

Tomas Barysas, buvęs Varėnos „Ryto“ vidurinės mokyklos mokinys, šiuo metu dirba mūsų gimnazijoje kūno kultūros mokytoju.

„Koki gimtąjį kraštą kurs mano karta?“

Išėjau, bet nežinau, ar pareisiu...

Nors man tik devyniolika, taip, aš dar „žalias“ jaunuolis, bet turiu širdį ir jaučiu, turiu akis ir matau, turiu sąžinę ir suvokiu, kokią sunkią atsakomybės našta uždeda ant pečių vyresnieji. Suvokiu ir bijausi. Ar panešiu? Ar sugebėsiu? Ar sugebėsiu kurti grožį aplink save, o visų pirma, ar sugebėsiu gerbti tą, kuris man ateitį, gyvenimą, gimtąją dovaną?

Kamuojamas šių klausimų ir sumaniau įsijausti į vidų senyvo žmogaus, gyvenančio mažo miestelio pakrašty...

Sustoji ir imi jausti tai, ko dar niekada nebuvo jautęs. Žaviesi tuo, ko kažkada nepastebėjai, o dabar matai ir tiesiog gerbi. Žinai, kad tai tavo gimtasis kraštas, kurį mes sukūrėm su savo vaikų karta, palikdami kitoms kartoms, kurios čia gyvens ir pratęs mūsų pradėtus darbus, perduodami ainių ainiams. Na, bet, žinoma, – ne visi tai supras, ką mes jiems paliekame!

Išeinu į kiemą pasivaikščioti. Keletas dienų iki pavasario likę. Visur šlapia, sniego, galima sakyti, nėra, tik kur ne kur maži, purvini lopinėliai šviečia, o balų balučių pilna, tačiau smagu, kad jau pavasaris čia pat į langą vandens lašeliais barbena. Sustoju ir susiimu už galvos...

Kas nutiko? Iš kur tiek netvarkos? Besimėtantys buteliai... Nušiurusios, permirkusios nuo lietaus nuorūkos... Popiergaliai... Kaip tokioje aplinkoje sutikti vieną iš gražiausių švenčių, šv. Velykas? O jos jau ne už kalnų...

Šv. Velykos. Štai ir atėjo Kristaus prisikėlimo šventė. Širdį užpildė geros ir šiltos mintys, jos būtų dar mielesnės, jei ne vaizdas gamtoje...

Velykinis vakaras. Būrelis bernų patraukia iš namų, miestelio centro link. Gražu, kai jaunimą pamatai šviesų ir žvalų, ne nuo alkoholio linksma, ne tokį, kuris vos tik išėjęs iš namų tiesiu taikymu į parduotuvę traukia ir gėrimų visokiausių perkasi.

– Bet ir pinigų turėjimas?

– Koks tavo reikalas. Į galvą nori? Ar kokį velnią?

Tuo ir baigiasi iškalbingas dialogas. Leidiesi tolyn, į miesto pakraštį, nuošalesnės vietos link. Jaunimas, jaunimas visur besisvaiginantis jaunimas, kitaip į tas vietas jų nė varu nenuvarytum.

– Ką, jaunimėlis?

– Nu, ko nori?

– Ne, nieko, klausiu, ką veikiat?

– Linksminamės, nu ir ką?

– Nieko nieko, nepykite.

– Tai, kad tu labai durnai paklausei!

– Klausimas normalus, šiandieniškas.

– Tuoj prisikalbėsi, labai jau „naglas“!

– Juk prašiau nepykti, aš tik paklausiau.

– Dar neatsibodo žiūrėt?

– Žinoma, kad nusibodo. Na, bet aš žiūriu, kaip jūs nuodus geriat. Negaila savęs?

– Ot įkyruolis, aš ir toliau galiu tave pasiųst...

– Siųsk.

– Eik tu...

– Ačiū, einu.

Taip ir baigėsi mano pokalbis su „mandagiais“ jaunuoliais. Neturi gėdos jausmo bernaiciai, keli iš manęs ėmė juoktis, tačiau pasijuokė tik patys iš savęs. Gaila, kad taip yra, na, bet ne man čia spręst, jie patys renkasi kelkraštį, o ne kažkas už juos.

Kitas mano stabtelėjimas – šokių aikštelė.

– Laba diena, – pasigirsta vaikiškas balsas.

– Sveiki, vaikučiai, sveiki.

Netoliese stovėjęs jaunuolis pasipiktina:

– Koks aš tau vaikas, seni?

– Taip, aš senas ir tuo patenkintas, o pats, matau, nesitvardai.

Šalia nukrenta butelis, pasipila šukės.

– Dar nori?

– O turi?

– Klausiu, nori?!

– Tai ar duosi? Laukiu.

– Prašau!

Skrenda antrasis butelaitis ir krinta šalia kojų, kakleliu įstrigdamas žemėn.

– Gerai, kad ne man.

– Patiko?

– Oi, vaikeliai vaikeliai, mano laikais to nebuvo. Visi buvom kaip žmonės, vieni kitus gerbėm,

neįžeidinėjom. O dabar?

– Pats matai, kas dabar vyksta. Eik sau namo ir padėkok, kad sveikas esi.

– Ačiū, kad leidote! – griežtai atsakiau ir nuėjau, net nesuprasdamas, kas nutiko. Buvau dar netoli paėjęs, todėl viską girdėjau.

– Matėt, kaip manęs tas senis išsigando. Gerai pavariau?

Pasukau namų pusėn. Tačiau namai manęs netraukia, juk šventinis vakaras, o ir oras geras. Neisiu namo. Sustoju, nes išgirdau klyksmą. „Grįžt ar negrįžt, pasukt atgal ar spjaut į viską“, – dvejoju. Vidinis balsas mane spaudė. Galbūt kažkam reikia pagalbos? Klyksmas vis stiprėjo. Jau netoli, netoli. Baisumėlis, kas ten darosi!.. Ką daryt, net pats nežinau. Dingo gudrios mintys, nuplaukė, ką buvau sumanęs. Aš priėjau.

– Ką darot tai merginai?

Ir sąmyšio centre išvydau tą patį jaunuolį, kuris į mane butelius mėtė. Ne juokais išsigandau.

– Ir vėl tu čia, seni?!

– Taip aš, o ką?

– Tau negana?

– Ko?

– Na, to, ką prieš pusvalandį gavai?

– Neatsimenu. Man Alzheimeris.

– Tu iš manęs juokiesi, ...?

– Ne, nesijuokiu, todėl ir vaikštau ratais, nes nežinau, kur mano namai. Galvojau, gal jūs man padėsit.

– Ko tu nori?

– Kad man padėtumėt!

– Atsikabink, jei nori į namus pareit.

– O kas man bus?

– Nesupranti?!

– Ne.

– Pagalvok, gerai pagalvok!

– Mintys išplaukė, – atsakiau taip, lyg būčiau pats didžiausias nevykėlis žemėje, nors toks tikrai nesu.

– Traukis!

– Parvesi namo?

– Parvesiu, – žvengdamas atsakė. Supratau, kad su juo neįmanoma susitarti. Jis „ligonis“, nežinantis, kur gyvena ir ką saugo, ar savąjį kraštą, ar savo durnumą. Dabar supratau, kad bus baisu į namus pareiti po tokių susitikimų.

O ir šviesos jau išjungtos, baugoka. „O gal ryto laukt, kur nors krūmė įtūpus? Bet ką man žmona pasakys?“ Šis mano monologas baigėsi, nes pasukau namų link.

Ramu, girdėti tik vandens čiurlenimas, krintantis į nutekamuosius šulinius, bet nelijo, čia tik ištirpęs sniegas išdykavo. Namai jau visai netoli. Bet kuo arčiau namų, tuo vis labiau stiprėjo baimės jausmas. „Gal manęs kas laukia? Gal tas, kuriam nepatikau?“ Stengiuosi kuo greičiau save nuraminti, kad viskas bus gerai, pareisiu sveikas ir gyvas į namus. Jau namas prie pat. Paspartinau žingsnius. Vienas, du, trys – padėjau koją ant slenksčio ir paskubomis uždariau duris.

Kaip gerai, – aš jau namie! Mane ėmė nežmoniškai kratyti šaltis ir nesuprantu kodėl. Pribėga prie manęs žmona.

– Kas tau yra?

– Net pats nesuprantu, kas man nutiko.

– Eik, prigulk. Gal tu sergi?

– Ne, aš nesergu, tačiau numanau, kas man gali būti.

– Kas, sakyk?

– Ar būtina?

– Taip, būtina!

– Bet neišsigąsi nuo to, ką papasakosiu?

– Gal ir ne.

– Mūsų gimtinėj neįtikėtini dalykai dedasi. Todėl ir grįžau ne tą pati vakarą, o šiandienos naktį. To, ką mes kūrėme, greit neteksime, nes mūsų vertybių niekas nesaugo, taip kaip mūsų laikais. Čia išgėrė alų, o šalia ir šiukšlinė stovi, tačiau niekas jos nemato arba nenori matyti, sviesdami butelį tolyn net nesusimąsto, kad kažkam jį reikės pakelti.

– O kodėl taip manai?

– Juk sakiau, pats tai patyriau.

– Neįtikėtina.

– Galvok, ką tik nori, man jau nesvarbu.

Aš supratau tik viena: daugiau nenoriu to patirti, ką patyriau šį vakarą. Noriu sau ramiai nugyventi likusį gyvenimą ir niekada daugiau neberegėti, kas vyksta vakarais mūsų miestelyje. Noriu bent menkutės pagarbos žilam plaukui, o ne skraidančių butelių ir keiksmožodžių ugnies vėlų šventų Velykų vakarą...

*Gediminas Juknevičius, IV a g kl.
rašinys rajoniniam konkursui*

Nuo to nenumaldomai skauda...

Žiūrėjau į ją ir negalėjau tuo patikėti, ką matau savo akimis. Skačiau knygą ir vis galvoje sukosi mintys apie ją, kodėl būtent jai taip nutiko. Atrodo, lyg vakar mačiau ją aktyviai sportuojančią, kartu su visais klasės draugais sėdinčią pamokose, laimingą... O štai, jau dabar stebiu Joaną televizoriaus ekrane, kartu sėdinčią su draugais, kartu net su mažais vaikais ir kovojančią dėl savo gyvenimo. Klausiausi jos žodžių ir džiaugiausi, kad ji nepasiduoda ir stengiasi įveikti grėsmę...

Gal iš tiesų „pavojinga romantizuoti praeitį“, – kaip yra pasakiusi viena mokytoja iš Širvintų, – „bet vis tik kartais atrodo, kad prarasta kažkas, ką labai sunku sugrąžinti. To santykio prasme – nesvarbu, ar tai kažkoks santykis su savimi, su savo likimu ar su kaimynu“. Ir nuo to kažkaip nenumaldomai skauda...

Sigita Piščikaitė, III a g kl.

Šiame numeryje naudotos Vytauto Černiausko fotografijos

Redakcija

Miglė Kalvinskaitė, Asta Želežauskaitė,
 Monika Valeišaitė, Živilė Aleksniūnaitė,
 Justina Ivanauskaitė, Ugnė Bingelytė,
 Giedrė Pačkauskaitė, Aistis Jurkonis,
 Agnė Bielinytė, Vyr. redaktorė - Rasa Vitkauskaitė

JAGA

Laikraštį kuruoja: Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas

„Šuliny“ ©

Adresas

Seinų 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275